
A vigasztalás és a remény szavai

By David Wilkerson

May 4, 2009 A Jézust követő sokaság Galileában éhes kezdett lenni. Jézus félrehívta Fülöpöt és egy fontos kérdéssel fordult hozzá: "Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte, hogy próbára tegye Fülöpöt, mert ű már tudta, hogy mit fog tenni." (Jn. 6, 5-6)

Amit Jézus mondott, " Nézd Fülöp, ezrek itt éhesek, mit tegyünk, hogy ellássuk űket élelemmel? Mit gondolsz?" Milyen hihetetlen Krisztus szeretete! Jól tudta mit fog tenni, de amint a biblia írja, mégis arra akarta használni ezt az esetet, hogy valami fontosat tanítson Fülöpnek. És ez ma is egy fontos lecke számunkra.

A mai időkben a világ a mélység szélén tántorog, sokkal inkább mint valaha is a történelemben. A mai felfordulás a keresztények megpróbáltatásaival egy időkben történik. Sokan fél éjszakákon keresztül ébren ülnek és próbálják megoldani problémájukat: "Talán ez a megoldás működni fog - nem ez sem fog segíteni! Mit fogok tenni?" Mikor Jézus ezt a problémát Fülöp elé tette, a tanítványoknak nem csak kenyér, de pénz problémájuk is volt, azaz hogyan lehet szétosztani az élelmet, honnan vegyenek kenyeret, és mindezt azonnal. Összegezve, képtelenek voltak megoldást látni a problémára. A helyzet abszolút lehetetlennek látszott.

Szeretteim, gondoljátok csak meg: a lehetetlen helyzetetekben, Jézus jön és azt kérdezi, "Mit fogsz tenni ebben helyzetben?" ű jól tudja mit fog tenni, mert van egy terve, de azt akarja tudni, hogy ti mint az űt szolgálók hogyan fogtok a problémával szembeállni.

Fülöp helyes felelete az lett volna: " Jézus, Te Isten vagy. Semmi sem lehetetlen számodra, így most neked adom ezt a problémát, nem az enyém, hanem a Tiéd."

Jézus azt akarta, hogy Fülöp emlékezzen az Isten hűségéről mondott szavakra. Hiszem, hogy Krisztus ugyanezt kívánja ma is. Pontosan ilyen kritikus időkre, mint amiben most élünk, adott erőtlen ígéreteket vigasztalásunkra és reményre, és kell hogy emlékeztessük magunkat ezekre az igazságokra mikor szükségünkkel állunk szemben.

1. Isten arra emlékeztet minket, hogy ű "Mindenható, de ugyanakkor könyörületes." "Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: "Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom űket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton." (Máté 15:32). Jézus ezen állítása minden hívő nemzedékhez szól. Ezt mondja nekünk: "Sokkal többet teszek népemért a gyógyításon kívül. Biztos akarok lenni abban, hogy elég kenyerek van. Engem is érint mindaz, ami az ű életükkel kapcsolatos."

"Azt akarom, hogy felismerjétek, több vagyok mint egy erő. Én a könyörület is vagyok. Ha csak gyógyítóként vagy csodatevőként néztek rám, akkor csak félni fogtok tőlem. De ha látjátok könyörületességemet, azt, hogy jó ajándékokat adok, akkor szeretni fogtok engem és bízni fogtok a Szavamban."

Ezt az üzenetet azoknak a keresztényeknek írom, akik a teljes kimerültség szélén járnak, akik már majdnem eszméletüket veszítik, annyira leterheli űket saját helyzetük. Ti hűséges szolgák vagytok, másokat etettek, biztosak vagytok benne, hogy Isten meg tudja cselekedni a lehetetlent népéért. Mégis, folyamatos kétségben vagytok, hogy vajon Isten hajlandó-e a *saját* küzdelmetekbe beavatkozni?

Gondolatok Krisztus testében azokra, akiket ti bátorítottatok a hit és remény szavaival, olyan emberekre, akik látszólag reménytelen helyzetben voltak. Így erősítettétek őket: "Tarts ki! Isten csodatévő és az ígéretei igazak. Ne veszítsd el a reményt, mert meg fogja válaszolni könyörgéseidet."

Én is sokszor bátorítottam így az embereket. De nemrég a Szentszellem ezt kérdezte tőlem: "David, te *tényleg* hiszel a csodákban?" Én ezt válaszoltam: "Igen, Uram, természetesen. Minden csodát elhiszek, ami az Igében van." Ám ez a válasz nem elég jó. Isten kérdése minden gyermekéhez ez: "Elhszed, hogy *érted* is tudok csodát tenni?" És nem csak egy csodát, hanem csodák sorozatát minden nehézségben és helyzetben, amivel szembekerülsz.

Többre van szükségünk, mint régelmult csodákra, amelyek a történelem során előfordultak. Mai korra vonatkozó, személyes csodákra van szükségünk, amely a mi nehézségeinkre lett megalkotva, az eddig még soha nem látott körülményekre. Mondd, ahogy most a jelenlegi helyzetedet nézed, *tényleg* hiszed, hogy az Úr megoldja ezt? Bízol abban, hogy olyan módon fog csodát tenni veled, ahogy nem is gondolnád?

Ezt a kérdést tette fel Jézus Fülöpnek. Ez a kérdés igazi hitet követel - azt a fajta hitet, amely lecsendesíti a szívet és "háborúkat csendesít el". Csak ez a fajta hit ad bizonyosságot számunkra, hogy az Atya oltalmában pihenhetünk, bízhatunk benne az az ő ideje és módja szerint fog közbeavatkozni.

2. Hitünk hordoz magában egy "jó tanúbizonyosságot" a bajos időkben "Ennek a hitnek alapján nyertek Istent" a jó tanúbizonyosságot a régiek." (Zsid. 11,2) A görög szó "nyertek" itt azt jelenti, hogy "tanúbizonyossággá váltak". Elődeinknek volt egy rögzített, mozdíthatatlan hitük az Úrban. És az ilyen legyökeresedett hit lett tanúbizonyosság a világ számára Isten hátszínét illetően még a legnagyobb bajok között is.

Csak gondoldj vissza hogy mi mindent tettek el őseink: árvizeket, gúnyolást, börtönzést, tüzet, kínzást, állandó háborgatást, oroszlán barlangját. És mindez ellenére, bizalmuk soha nem ingadozott az Úrban. Hogyan volt ez lehetséges? Volt bennük egy belső meggyőződés, hogy az Úr megelégedéssel, szeretettel figyelte őket. Őseink jól tudták, hogy Isten mosolygott rájuk, és mondta, "Jól tettétek! Hittetek és bíztatok bennem."

"Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat akik keresik őt" (Zsid. 11,6) Akármikor megtartjuk hitünket a nehéz időkben, ugyanezt a biztosítást kapjuk a Szent Szellemtől; "Jól van, Isten szeretett tanúja vagy!"

Amint őbenne nyugszol hitedet megőrizve a viharos időkben, "tanúbizonyossággá válsz". És így a remény jele leszel a körülötted lévők számára. Akik figyelik életed - otthonodban, munkahelyeden, szomszédaid között - látni fogják, hogy a remény számukra is lehetséges. Amint figyelnek a krízis idején, meg fogják jegyezni, hogy "Itt van valaki, aki nem vesztette el hitét Istenben, hanem "áll" és nincs benne félelem. Hogyan tud bízni még ilyen felfordulásban is?"

Istenünk ellátott minket mindennel mire szükségünk van, hogy hitünk erős maradjon, még akkor is, amikor a felfordulás fokozódik. A Szent Szellem bennünk él, és ugyancsak adatott nekünk a Szent Ige, hogy tanúskodjon általunk. Ezek fognak minket fenntartani, és tanúbizonyosság leszünk még akkor is, mikor a világ a feje tetejére áll.

3. Hatalmas fegyver kaptunk a félelem ellen Mikor a félelem eláraszt minket, emlékeznünk kell, hogy

---

Isten hatalmas, mindenható. Emlékeznünk kell azokra a csodálatos szabadításokra, amelyekben a Benne hívők és bízók részesültek, akik megragadták ugyanazt a fenséges hatalmas erőt akkori megpróbáltatásuk ellen. A félelem képtelen bebörtönözni Isten szolgáit, akik elött az ő mindenhatósága jelen van.

Nehemiás jól értette ezt. Körüljárta Jeruzsálemet, amikor ellenséges nemzetekkel volt körülkerítve, készen a támadásra. A fáradt maradék állandóan dolgozott, hogy felépítse a lerombolt falat az ellenség ellen való védelemre. A kifáradt munkások egyik kézzel tartották a kalapácsot és a másikkal a kardjukat. És az idő múlásával a félelem kezdett nőni bennük.

Hogyan tudtak ellenállni ennek az első félelemnek? Nehemiás emlékezette őket, hogy Isten hatalmas és mindenható. "Akkor ezt mondtam az elkelőknek, az eljáróknak és a nép többi részének: ...Istenünk harcol értünk!" (Neh. 4, 13-14)

Ugyanígy kezelte Mózes Izrael népét mikor félelemmel teltek el. Megparancsolta a sokaságnak:

"Ha gondolhatnád magadban: nagyobbak nálam ezek a népek, hogyan tudnám kiűzni őket? Ne félj tőlük, hanem emlékezz vissza arra, hogy, mit tett Istened, az Úr a fáraóval és egész egyiptommal, a nagy próbatételekre, amelyeket saját szemeddel láttál, a jelekre és csodákra, az erőt kézzel és a kinyújtott karra, amellyel kihozott téged Istened, az Úr ... Ne rettegjétek tőlük, mert közötted van Istened, az Úr, a nagy és félelmetes Isten!" (5 Móz. 7, 17-21)

Mózes azt mondta: "Sok olyan ellenséggel fogtok szemben állni, akik erősebbek mint ti. Csodálkozva látjátok majd, hogy milyen módon fogtok győzelmet aratni az ilyen egyenlőtlen helyzetekben. De emlékezzetek a félelmetes, hatalmas Istenetekre. Emlékezzetek arra, hogy mit tett a múltban és milyen hűségesen felszabadított titeket." "Ét dicsérje éneked, mert a te Istened, aki azokat a nagy és félelmes dolgokat tette veled, amelyeket saját szemeddel láttál. (5 Móz.10,21)

Ha hitetek gyengül, emlékezzetek milyen hatalmas Istenetek van. Emlékezzetek az életekben bekövetkezett számos szabadításra. Látni fogjátok, hogy jelenléte minden félelmet letör.

4. Van fegyverünk a kétségbeesés vádló hangja ellenA jelen felfordulás sokak hitét megtépázta a személyes megpróbáltatások elleni állandó, végtelen támadások során. Az egykori fénylő hit elhomályosult a tehetetlenség és elkeseredettség miatt. Sokan csodálkoznak fájdalmukban, "Miért nem válaszol Isten imáimra? Talán valami rosszat tettem ? Nem értem miért nincs vége ennek a megpróbáltatásnak? Talán Isten haragszik reám?"

Néhányan így írtak szolgálatunk irodájába: "Nincs senki akivel megoszthatnám bajaimat, akivel beszélgethetnék. Nagy szükségem lenne rá, hogy kiöntsem a szívemet valakinek." Természetünk olyan, hogy meg akarjuk osztani szívünk bánatát egy emberi lényel akinek arca és füle van, aki hallgatna reánk és tanácsot adna, hogy mit tehetnénk.

Mikor Jób el volt keseredve fájdalmában, kiáltott ; "Tanúm van a mennyben, aki mellettem bizonyít a magasságban...álmatlanul tekintek Istenre..." (Jób 16,19-20)

Dávid király állandóan körül volt véve emberekkel, nagy családdal és barátokkal, mégis hasonló siralmat hallunk tőle: "Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket. Isten a mi oltalmunk" (Zsolt.. 62,9)

Szeretteim, ezek a példák mind az Úrtól jövő hívó szavak. Arra int, hogy keress egy magányos helyet ahol kiöntheted szíved bajait előtte. Jób és Dávid is "kiöntötték szívüket" megpróbáltatásuk idején. Ti is tegyétek ezt! Tudtok jelen bajaitokról Jézussal beszélni, megmondani neki, hogy mennyire elárasztanak a gondok és hogy mennyire elvesztettétek a reményt.

Századokon át Isten válaszolt azoknak a siralmaira akik hittek, bíztak Benne és ígéreteiben. A ti sírásotokat is meghallja együttérzően és szeretettel, soha nem fog elfordulni. És megújítja erőtöket minden küzdelemre.

5. Át kell adni magunkat Isten gondoskodására Jézus figyelmeztetett minket, hogy nehezebb idők jönnek, mint a jelen idők: "Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóerei megrendülnek." (Lk 21,26) Krisztus számunkra is mondta ezt: "Bennem lévő remény nélkül, sokaság ténylegesen a félelemtől fog meghalni."

De azoknak akik bíznak Isten ígéreteiben, azt mondja, meg lesznek tartva, és ez ad egy dicsőséges felszabadító érzést a félelemtől. Miért? Mert igazi szabadság abban van, hogy életünket teljesen Isten kezébe helyezzük.

Az a hit cselekedete, hogy át tudjuk adni magunkat Isten gondoskodására, hogy teljesen az Ő hatalma, bölcsessége és kegyelme alá helyezzük magunkat. És az Ő akarata szerinti irányításra adjuk magunkat. Ha így teszünk, Isten megígérte hogy teljesen felelős lesz értünk - élelmezni, ruházni fog és hajlékkal fog ellátni, ugyancsak irányítani, védeni fogja szívünket minden gonoszság ellen.

Jézus szolgálta számunkra a végső példát az ilyen szent rezignációra azzal ahogyan a keresztre ment. Mielőtt kilehelte lelkét hangosan felkiáltott, "Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!" (Lk 23,46) Krisztus ténylegesen az Atya tartásába adta életét és az örökéletre való jövőjét. És ezzel minden "báránynak" lelkét az Atya kezébe helyezte.

Ha elvárják tőlünk, hogy bizalommal bízzuk életünket valakire, kell hogy ismerjük azt a Valakit és hogy van Neki hatalma hogy megtartsa minden veszélyen keresztül és minden fenyegetés és erőszak ellen. Pál így tanúskodik, "...mert tudom, kiből hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra." (2Tim. 1,12)

6. Állandóan az Úr iránti félelemmel és tisztelettel kell élnünk. A próféták figyelmeztetnek arra, hogy mikor Isten fel fogja rázni a nemzeteket, nagy lesz a félelem kísértése.

- "Lesz-e elég bátorságod, lesz-e elég erőd akkor, amikor majd a elbánok veled?" (Ez.22,14)
- "Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére." (Zsid. 11,7)
- Még a bátor Dávid is azt vallotta, "Megborzadt a testem, mert rettegek tőled, félek ítéleteidtól" (Zsolt. 119,120)
- Mikor Habakuk látta a rémes jövő napokat, így kiáltott; "Hallottam és reszketett a szívem,

---

hangjától megremegtek ajkaim. Fájdalom járja át csontjaimat, reszkető léptekkel járok. Bárcsak nyugtom lenne a nyomrúság napján. amely eljön a bennünket fosztogató népre!” (Hab.3,16)

Figyeld meg, hogy a félelem ezekben az istenfélő emberben, nem testi félelem volt, inkább egy tisztelettel telt félelem az Úr iránt. Ezek a szentek nem lelkük ellenségeitől féltek, hanem inkább az Úr igazságos bírálatától. És ez azért volt, mert megértették a borzasztó erőt a közeledő csapások mögött. Nem a vihar csapásától féltek, inkább Isten szentségétől.

Mindegyikünk fogja érezni az átható félelemet a jövővel felfordulás idején. De félelemünk Isten iránti szent tiszteletből kell hogy fakadjon, ne abbólól, hogy mi fog történni testi létünkkel. A világon mindenütt az emberek testük iránti félelemmel vannak eltelve, amint látják a nemzetek a gazdasági helyzetet mindenütt leromlani. Attól félnek, hogy ez a gazdasági árvíz mindent amiért dolgoztak életükben el fog mosni. És ez a hitetlen siralma, kinek nincs reménye. De a hívőben az ilyen siralomnak nincs helye.

Ha ti Isten gyermekei vagytok, a mennyei Atyátok nem fogja elviselni az ilyen hitetlenséget. Ézsaiás figyelmeztetett; “Miért félsz a halandó embertől, olyan embertől, aki a föld sorsára jut? Elfelejtetted alkotódat, az Urat, aki az eget kifeszítette, és alapot vetett a földnek? Miért rettegsz szüntelen, mindennap az elnyomó ízzó haragjától mellyel el akar pusztítani?” (Ézs. 51,13) “A Seregek Urát tartásátok szentnek, őt féljétek! tőle rettegjete!” (8,13)

Kell hogy Istent féljük és rettegjünk előtte. Az ilyen fajta félelem nem halálra, hanem életre vezet.

7. Gyönyörködnünk kell az Úrban Bennünk lakozó békesség mindig az Úr kezébe helyezett sorsunkon fog múlni, mindegy hogy milyenek a körülmények. A zsoltár író így tanít: “Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt.37,4)

Ha teljesen átadtad magad Isten kezébe, meg fog erősíteni, hogy elviseljed a nehézségeket. Ő azt kívánja, hogy tedd amit kell tenned naponta félelem és aggodalom nélkül, benne bízva. És ebből gyakorlati dolog fog eljönni mindennapi életetekben: minnél inkább Istenre támaszkodol annál inkább mindegy hogy mi történik körülötted az életben.

Ha reá hagyod magad, hogy Ő tartson téged, nem fogsz megijedni minden rossz hírtől. Nem fogsz állandóan azon gondolkozni, hogy mit fogsz holnap tenni? Miért? Mert életed, családot és jövőd az Ő biztos szeretet kezében titted. Nagy Pásztorunk jól tudja hogyan védelmezze nyáját, mert szeretettel vezet minket.

Zárásként visszatérek Jézus Fülöphöz intézett kérdésére; “Mit gondolsz mit tegyünk?” Legyen válaszuk, “Uram, te vagy a csodatevő. Átadom összes kételyemet és félelmemet neked. Rád bízom ezt az egész helyzetet, egész életemet a te gondoskodásodra bízom. Tudom, hogy nem fogod megengedni, hogy elessek. Ténylegesen, te már most is tudod, hogy mit fogsz tenni problémáimmal. Bízom erődben.” Ámen.